

ENTREVISTA

Isabel-Clara Simó

Narradora

“M’agrada saber que he trencat motllos”

LOURDES DOMÍNGUEZ

L.D. Vostè, que sempre s'ha mostrat obertament feminista, què en pensa, del fet que tres dones guanyessin els tres premis literaris dels darrers premis Octubre?

I.C.S. Em sembla fantàstic! És una mostra més que les dones hem entrat amb força en el món de la cultura, tot i que encara hi som minoritàries i hi estem marginades. Quan vaig a fer una conferència, la majoria són dones; quan muntés un taller, et vénen més dones; a l'hora de llegir, són les que més ho fan... Les dones catalanes teníem una fam ancestral de cultura molt gran, i a la mínima que ens han obert la porteta uns centímetres, ens hi hem abocat amb una embranzida brutal. Actualment, les dones representem el 20% dels escriptors catalans, però tenim molta presència pública i ganes de fer-nos escoltar.

L.D. Quan va rebre el premi, va afirmar que 'Hum... Rita! L'home que ensumava dones' no era una novel·la eròtica convencional. Com la definiria?

I.C.S. És una novel·la eròtica i no ho és: ho és, perquè hi ha moltes escenes de sexe explícit, però no ho és, perquè la seva finalitat no és eròtica, és a dir, no busca, simplement, escalfar el lector.

L.D. Quin seria, doncs, l'objectiu d'incloure-hi tantes escenes de sexe?

I.C.S. És el mitjà que he volgut utilitzar per a explicar una història d'incomunicació verbal entre una parella que, en canvi, aconsegueix una gran comunicació gestual, de les olors, i sexual. Com a novel·la de gènere, el meu llibre vol entretenir, però sense renunciar a la qualitat literària.

L.D. Com s'ha sentit a l'hora d'aconseguir que el sexe explícit fos, per primera vegada en la seva obra, l'eix vertebrador de la novel·la?

I.C.S. M'he divertit moltíssim! No m'he tallat gens. Jo sóc de la generació dels Beatles, una generació que va trencar amb tot: amb la música, amb la pintura, amb la literatura... Els de la meua edat no tenim gaires tabús i no ens espantem per res.

L.D. Com ha convertit 'Hum... Rita! L'home que ensumava dones' en més que una novel·la eròtica convencional?

I.C.S. A banda de posar-hi moltes escenes de sexe explícit, he intentat carregar-les de poesia i de lirisme. Que ningú pensi que el llibre és un trasllat al paper d'una pel·lícula pornogràfica d'aquestes que fan el divendres a la nit! D'aquestes que per molta curiositat sexual que tinguis, als cinc mi-

Isabel Clara-Simó va ser la guanyadora del premi Andròmina de novel·la amb 'Hum... Rita! L'home que ensumava dones' a la darrera edició dels premis Octubre. Mesos més tard, el mercat acull una altra novetat d'aquesta escriptora d'Alcoi, 'L'home que volava en el trapezi', una història d'amor entre dos personatges que no creuen en aquest sentiment. Les dues obres, emotives i sensorials, enganxaran els lectors d'una de les narradores catalanes de més èxit

nuts ja estàs avorrit! No he renunciat a fer que hi hagi una trama interessant i uns personatges ben tramats.

L.D. Quan li van donar el premi Andròmina, va afirmar que era el guardó que sempre havia volgut. Per què?

I.C.S. Era la primera vegada que m'hi presentava, però era un premi que feia molts anys que desitjava. Jo sóc d'Alcoi, i aquest és el premi més valencià que hi ha. Com més gran em faig, més tendresa sento per les meves arrels més immediates. Suposo que no està ben vist que una persona de la meua edat i de les meves vendes es presenti a aquest premi, però la veritat és que em feia moltíssima il·lusió guanyar-lo.

L.D. Abans que li donessin el premi Sant Jordi, sempre deia que era l'escriptora coneguda que havia perdut més premis...

I.C.S. Sí, perquè m'havia passat anys presentant-me disciplinadament a tots els concursos

XAVIER BERTRAL

literaris importants d'aquest país, però no hi havia manera. Molts cops quedava finalista, però mai en guanyava cap. A partir del premi Sant Jordi, per sort, n'he encadenat uns quants de seguits. Però els he hagut de suar!

L.D. És una de les escriptores catalanes que més venen, però en canvi, sempre s'ha queixat que la crítica d'aquest país no l'ha estimada mai gaire. Per què creu que ha estat així?

“Formo part d'una minoria d'escriptors catalans que no hem estat gens mimats per la crítica”

I.C.S. Suposo que perquè sóc una autora que fa una literatura molt normal i que això sobta la crítica de les lletres catalanes. Possiblement, la meua pròpia normalitat acaba constituint una raresa.

L.D. A què es refereix amb això de "literatura normal"?

I.C.S. No faig això que en diuen literatura de dones, que intenta mostrar la realitat literària vista des dels ulls d'una dona, sinó que intento oferir una visió més polimòrfica, amb més angles. Tampoc em limito a explicar la meua vida com fan altres, perquè no m'ha agradat mai fer-ho. Formo part d'una minoria, més o menys silenciosa, d'escriptors catalans que no hem estat gens mimats per la crítica, i que per això ens sentim en certa manera feliços.

L.D. No em digui que li agrada que la crítica no la tracti bé?

I.C.S. Per mi és bo que un escriptor topi amb el seu ambient més immediat. Si un au-

tor cau sempre bé als mitjans de comunicació és perquè la seva proposta no sap sorprendre.

L.D. Però vostè s'ha queixat en moltes ocasions d'aquest rebuig dels crítics...

I.C.S. Sí, perquè arriba un moment que no acabes d'entendre per què et marginen tant o per què et tracten tan despectivament. Fins que t'adones que és perquè estàs trencant motllos! Aquesta descoberta em fa feliç: sempre he volgut sorprendre la meua societat i crear cànons nous.

L.D. Quin seria el seu cànon?

I.C.S. Escriure literatura normal en un país anormal.

L.D. Anormal, per què?

I.C.S. Perquè encara no tenim una cultura i una llengua normalitzades. Socialment, la situació també és atípica, perquè els catalans tenim un comportament molt ambigu: som més catalans que espanyols o més espanyols que catalans? Som només catalans?...

L.D. La literatura catalana també és anormal, per tant...

I.C.S. Sí, perquè a nivell internacional, en principi se la considera una literatura de segona. Hi ha molts autors, com jo mateixa, que no hem après la nostra llengua a l'escola ni a la universitat i que, per tant, hem hagut d'espavillar-nos pel nostre compte, fent colzes amb gramàtiques i diccionaris. Totes aquestes circumstàncies han fet néixer en els autors catalans un gran amor per la llengua. Aquesta és alhora la grandesa i la misèria del català. En quin altre país quan surt un nou diccionari es converteix en un best seller?

L.D. ¿Potser per això sempre ha defensat que la literatura catalana actual és de gran qualitat?

I.C.S. Sí. Tot i que som un país petit, hi ha molts grans escriptors. Jo diria que tenim dues dotzenes d'autors amb una obra d'una qualitat extraordinària, encara que siguem els grans desconeguts de la literatura europea. Els portuguesos o els noruecs també són països petits, però en canvi, en els darrers deu anys, han sabut donar-se a conèixer en el món europeu de les lletres.

L.D. I la literatura catalana per què no ha sabut fer-ho?

I.C.S. Perquè no hi ha hagut una aposta política decidida per la llengua i la cultura catalanes. L'administració catalana hauria d'assumir aquest repte perquè, veritablement, la llengua i la cultura són l'essència, allò que

▶ ▶ ▶